

vilde henlede Opmærksomheden paa, nemlig Bestemmelsen i § 5 om, at Lønnen for Bankraadet fastsættes i Vedtægten eller af Generalforsamlingen, sammenholdt med Bestemmelsen om, at Ændringer i denne Vedtægt skal stadfæstes af Ministeriet for Handel og Søfart. Nu er det jo altid beskedne Forhold — jeg taler her fra Provinsbankernes Standpunkt —, det drejer sig om i saa Henseende, og jeg synes, der er noget ejendommeligt i, at selv en Forhøjelse af Bankraadets Løn paa nogle faa Hundrede Kroner virkelig skal stadfæstes af Ministeriet for Handel og Søfart. Det er, synes jeg, ret omstændeligt, og det forekommer mig ikke at være nødvendigt. Der er ganske vist anvist, at man, for at undgaa dette, kan lade det vedtage af Generalforsamlingen, men de fleste Banker har det dog vistnok saadan, i alt Fald nu, at dette Spørgsmaal ordnes ved Repræsentantskabsbeslutning og ikke ved Generalforsamlingsbeslutning.

I øvrigt maa jeg sige, at den Form, hele Lovforslaget har faaet gennem Ændringsforslaget, forekommer mig ulige mere tiltalende end den oprindelige.

Ministeren for Handel og Søfart (Muns): Idet jeg først maa sige, at jeg i det store og hele gennemgaaende kan slutte mig til Lovforslaget, som det foreligger nu i Udvalgets Ændringsforslag, skal jeg tillade mig at gøre nogle enkelte Bemærkninger til nogle Punkter deri.

I § 1, trediesidste Stykke, staar følgende Bestemmelse: „Dog skal Banker være berettigede til midlertidigt at drive anden Virksomhed, for saa vidt denne kræves til Afvikling af indgaaede Engagementer”. I Regeringsforslaget var der sat en Begrænsning til et Aar, dog saaledes, at Ministeriet for Handel og Søfart kunde dispensere herfra og give længere Frist. Selve Tidsfristen, et Aar, er naturligvis ikke det, det kommer an paa, men kun dette, at der overhovedet fandtes en Frist, som der dog i Undtagelsestilfælde kunde dispenseres fra af Ministeriet. Jeg betragter det som uheldigt, at der staar et saa vagt Udtryk som „midlertidigt”. Hvad er „midlertidigt”? Det vil jo være at afgøre i ethvert enkelt Tilfælde, og hvem skal da afgøre det? Naar jeg skulde slutte mig til

Bestemmelsen, som den foreligger her, maatte det være under den Forudsætning, at Spørgsmaalet om, hvad der er midlertidigt, i Tvivlstilfælde i hvert enkelt Tilfælde vil være at afgøre af Handelsministeriet i Samraad med Bankspektøren. Under denne Forudsætning vil jeg kunne slutte mig til Ændringsforslaget, som det her foreligger.

Med Hensyn til Bestemmelsen i § 4 om Køb af eller Laan paa egne Aktier vil jeg sige, at efter de sørgelige Erfaringer, der er gjorte netop paa dette Omraade, stiller jeg mig særlig betænkelig overfor dette at overlade til en Bank selv at bestemme, hvor stort et Beløb den vil gaa til med Hensyn til Køb af eller Laan paa egne Aktier. Det er meget rigtigt, at der her er det Korrektiv, at Oplysning herom skal offentliggøres efter en Maanedes Forløb, men der kan jo ske ikke saa ganske lidt i en Maaned. Lad os sige, at en Bank køber i den første Maaned 5 pCt. af sine egne Aktier og den næste Maaned 10 pCt. Endnu vil ingen sige noget til det, og i alt Fald vil ingen kunne skride ind overfor de 10 pCt, antager jeg. Men er man saa den næste Maaned kommet op paa 50 pCt., vil der maaske ligge en Katastrofe deri. Jeg synes, at det er nødvendigt eller i alt Fald meget tilraadeligt, at der er en normal Begrænsning, som der ganske vist, det indrømmer jeg, i enkelte Tilfælde maa kunne dispenseres fra. Ud fra disse Betragtninger vil jeg anbefale Underændringsforslaget under Nr. 3.

I § 4, næstsidste Stykke, bestemmes det: „Af en Banks Midler skal et Beløb, svarende til 5 pCt. af Bankens samlede Gældsforpligtelser, altid være anbragt i sikre og let sælgelige Værdipapirer, der ikke maa belaanes”. Hermed er selvfølgelig ment: i den daglige Forretning eller skjult. Der maa ikke være optaget Laan paa dem i den almindelige Forretning, men Meningen skal jo dog være, at disse Værdipapirer skal være en Reserve for Nødstilfælde. Dersom en Bank kommer i Vanskeligheder og har Brug for flere Penge, end den egentlig har Adgang til, skal det dog være Meningen, at der maa kunne laanes paa disse Værdipapirer. Jeg vilde anse det for heldigt, om Bestemmelsen lød saaledes: skal „altid være an-